

Portugese gastvrijheid vind je om de hoek

Walk, eat, sleep, repeat

Het doorsnee camino-ritme gaat als volgt: vroeg wakker worden in een stapelbed van ritselende tassen op de slaapzaal, slaapdronken in het donker vertrekken met een lampje op je hoofd, een bakje koffie met een stuk tortilla scoren, kletsen met andere pelgrims, gele pijlen volgen, genieten van de omgeving, nieuwe slaapplek zoeken, kleding wassen, douchen, blaren verzorgen, dutje doen, een simpele pelgrimsmaaltijd eten, naar de pelgrismis en vroeg naar bed. Buen Camino!

Niets van dit alles deze keer. Deze camino Fatima heeft zo zijn eigen ritme.

De wekker gaat om 7.00 uur en ik vertrek om 9.00 uur. Totaal niet handig met die brandende Portugese zon, maar het lukt me niet om in mijn uppie op te schieten en in een vroeger ritme te komen. Alles gaat anders. Ik heb me erbij neergelegd. De gastheer stopt me een zakje met broodjes en wat fruit toe en wenst me een Bom Viage! Bij de kathedraal van Santarém, hoe kan het ook anders, vind ik mijn weg weer. Ik volg de blauwe pijlen. Niet die gele van de camino Portugues. Die gaat naar Santiago via Tomar (overigens starten veel pelgrims de Portugese route niet in Lissabon maar vertrekken vanaf Porto). Dat betekent dat ik pelgrim David sowieso niet meer zal zien, want hier splitsen de routes van beide camino's.

De camino Fatima loopt vandaag lange einden langs de autoweg. Niet leuk. Het is niet erg druk op de weg, maar soms is het toch wel uitkijken geblazen. Ik krijg wel veel bemoedigende blikken en er wordt vrolijk naar me gezwaaid. Bom Caminho! De Portugese vriendelijkheid op het platteland maakt een hoop goed.

De route verbetert en gaat meer door landelijk gebied, maar de zon is bloedheet en lange tijd is er nergens een dorpje voor een pauze in zicht. Mijn humeur kakt in. Wat ben ik toch in hemelsnaam aan het doen? Onder wat struiken langs de kant van de weg voor wat schaduw plof ik neer op mijn rugzak. Waar ben ik en waar is een hotel? De keuze is reuze. Maar niet heus. Er is maar liefst één hotel in de buurt: Diminio Vale Flores voor 69 euro per nacht. Poe hee. Toch maar doorlopen dan naar Advagar of Santos? Maar daar is eigenlijk ook niks. Blegghhhhh.

Er klopt iets niet

In het dorpje Vale Flores spot ik een cafeetje. Mondkapje op en ik plof binnen neer op een kruk. Sagres-bier heb ik nodig. En nog één. En nog eentje voor onderweg dan. Ik probeer het hotel te bellen, maar ik doe iets fout. Hoe zit dat ook alweer met het Portugese netnummer? Een stamgast maakt me duidelijk dat het hotel letterlijk om de hoek ligt, einde van de straat. Kan niet fout gaan...

Ik sla de hoek om en bel aan bij een poort aan het einde van de straat. Ik mag naar binnen en vol overtuiging loop ik richting het landhuis om me melden bij de receptie. Er bekruipt me het gevoel dat er iets niet helemaal klopt. Bij het huis staan twee mannen, een paar jongeren en op het grasveld liggen drie vrouwen bij het zwembad. Eén van hen vraagt wat ik kom doen. Zoek ik soms een slaapplek? Ehhhh ja. Nou goed hoor ze heeft wel een kamer. Ze zal me even rondleiden. Douchen wil ik zeker ook wel? Er klopt iets niet. Dit is helemaal geen hotel. Nee dat niet, maar ze heeft plek zat dus why not? Er is ooit wel eens eerder een verdwaalde pelgrim aangewaaid.

Ik krijg een rondleiding over het landgoed dat serieus groot is en waarop meerdere onderkomens staan. Misschien gaat ze nog wel eens echt kamers verhuren, dubt ze hardop. Daarna geeft ze een kleinkind opdracht een bed voor mij op te maken. Uit een kast worden de beste handdoeken gepakt die ze maar kan vinden. Ze stopt me drie verschillende maten in mijn handen en duwt me zo ongeveer de badkamer in. Daarna moet ik komen eten. Op tafel staat de late lunch. Ze stonden namelijk pas om 12.00 uur op vandaag. Schalen vol vlees, grote garnalen, salades en fruit. En wijn. Veel wijn. Aan tafel zit de vrouw des huizes met haar echtgenoot, een kleinkind met een vriend en twee collega's met aanhang.

Terwijl we uitbuiken bij het zwembad probeer ik uit te vogelen waar ik nou eigenlijk ben beland. Mijn reddende engel blijkt een oud-stewardess van TAP en vandaag de dag een soort wethouder van de socialistische partij in Lissabon. Dit is haar buitenverblijf waar ze graag de weekenden doorbrengt met vrienden. Ze houden hier wel van een feestje. Wat een gezelligheid dat ik er nou ook ben!